

Горица Радмиловић

АНАТОМИЈА БУКЕ

Ништа није узето
А да није срдечно враћено.
Нашли смо се
У потопу буке
Где се нотама збори
Јер њих сви исто читају.
Речи сам удахнула
Дубоко
До грљења срца
Ребрима.
Пршљеновима.
Самоиницијативно
Само
Остарити могу.

ОД ПОМРЧИНЕ ДО МРАКА

Ни имена, из излизаних мрља.
Са поривом, јачим од расуђивања
Са бременим, које носи разарање
Прошлости, чојства
Свега осим људског рода.
Против хорде, може само хорда.
Постали смо, пролазна,
Занимљивост пасја,

Свеприсутна су немо
Окамењена класја.
Место медних поља
На рупама дланова
Наших очева копља
Сисамо восак
Обране свеће.
Светиње, у руху, само су смеће.
Ко се усуди, речју креће
Оно што смо били – сада је умеће.
Вечни су читали из дела,
Шаптали нам истине, плакали одговоре:
Да нема мостова,
Носиле би нас утваре.
Статуси граде статуе
Које ће стасати у власт
Је ли срећа, заиста,
Да Вас бије глас?

ПЛОВУЋАЦ

Мислим да имаш укус
Неопходног хода.
Будућност читају из твојих листова
Лековитост, обнаженост очију
Блистава
Око врата сија сатенска омча
За њу окачена карневалска
Маска
У том затезању не постоји простор
Да се прстима измери врат
Троугао са груди
Хипнотише слабост,
Засени старост.
Очију на леђима
Са заденутим пером иза чела
Надахнутих муза гест
Испод ноктију
Капака, језика
С мешавином телесних вода
Читам те ко палимпсест.

УТЕШАН СВЕТ

Тешко ми је.
Данас сам
По ко зна који пут
Ове године
Изгубила наочаре.
Цео свој свет сам слепа претражила,
Нисам престала да читам
Иако је мучно
(некада мучније са њима).
Потом сам окривила друге
Што нису ту,
Што мој ум није ту,
Што није ту
Што није.
Изгубила сам наочаре
На врху своје главе
И било ми је тешко
И мислила сам да нећу моћи
И мислила сам да немам моћи.
Онда сам кроз прозор видела жену
Како псу намешта лептир машну
И, заиста,
Лакше ми је.